

โครงสร้างการผลิตของอุตสาหกรรมรองเท้ากีฬาไทย

2.1 ลักษณะทั่วไปของอุตสาหกรรม

ปัจจุบันอุตสาหกรรมรองเท้ากีฬาของไทยมีทั้งผู้ประกอบการขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่ โดยผู้ประกอบการขนาดเล็กมีลักษณะเป็นอุตสาหกรรมในครัวเรือนทำการผลิตรองเท้ากีฬาเพื่อสนองความต้องการภายในประเทศเป็นหลัก หรือรับจ้างประกอบรองเท้าจากผู้ผลิตรายใหญ่ ส่วนผู้ประกอบการขนาดกลางและใหญ่จะทำการผลิตเพื่อการส่งออกเป็นหลัก โดยที่ผู้ประกอบการขนาดกลางและเล็กจะมีลักษณะการผลิตที่ไม่ครบวงจร เช่น รับจ้างประกอบรองเท้ากีฬาเพียงอย่างเดียว หรือในการผลิตบางขั้นตอนไม่สามารถกระทำตัวเอง ต้องส่งไปผลิตยังโรงงานอื่นแล้วจึงนำมาประกอบเป็นรองเท้ากีฬาอีกต่อหนึ่ง สำหรับผู้ประกอบการขนาดใหญ่สามารถทำการผลิตแบบครบวงจรได้กล่าวคือ ขั้นตอนการผลิตวัสดุต่าง ๆ จะผ่านกระบวนการผลิตจากภายในโรงงานหรือเครือข่ายโรงงานของตนเองโดยไม่ต้องส่งไปผลิตที่อื่น เช่น การทำพื้นรองเท้า การตัดหนัง การเย็บหน้าผ้า หรือการขึ้นหุ่นรองเท้า เป็นต้น¹

2.1.1 แหล่งที่ตั้ง

โรงงานอุตสาหกรรมรองเท้ากีฬา เป็นอุตสาหกรรมที่ใช้แรงงานคนจำนวนมาก และโรงงานส่วนใหญ่จะตั้งอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร (บริเวณชานเมือง) และจังหวัดใกล้เคียง ได้แก่ สมุทรปราการ ปทุมธานี และชลบุรี ทั้งนี้จากสถิติของสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน พบว่า จำนวนผู้ผลิตรองเท้ากีฬาที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน จนถึงสิ้นปี 2534 มีผู้ได้รับการส่งเสริมการลงทุนรวมทั้งสิ้น 88 ราย ซึ่งมีแหล่งที่ตั้งกระจายอยู่ทั่วไป ดังตารางที่

2.1

¹ สัมภาษณ์ ประเสริฐ ไตรเดช, ผู้จัดการฝ่ายบุคคล บริษัทปิยะวัฒน์อุตสาหกรรมยาง จำกัด, 9 เมษายน 2536.

ตารางที่ 2.1 : การกระจายของแหล่งที่ตั้งโรงงานรองเท้ากีฬาที่ได้รับการส่งเสริมการ
ลงทุนจนถึงสิ้นปี 2534 แยกตามขนาด

ที่ตั้ง	จำนวน (ราย)	ประเภทโรงงาน		
		ขนาดเล็ก	ขนาดกลาง	ขนาดใหญ่
กรุงเทพมหานคร	13	5	4	4
ปทุมธานี	7	4	3	-
สมุทรปราการ	19	7	7	5
นนทบุรี	1	-	1	-
สมุทรสาคร	7	4	3	-
อยุธยา	10	2	7	1
ฉะเชิงเทรา	11	1	3	7
ชลบุรี	9	1	4	4
นครปฐม	1	-	1	-
ภูเก็ต	1	-	1	-
สุพรรณบุรี	1	-	-	1
เพชรบุรี	1	1	-	-
ปราจีนบุรี	1	-	-	1
ลพบุรี	1	1	-	-
รวม	88	26	34	23

ที่มา : สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน

หมายเหตุ : ขนาดเล็ก คือ มีพนักงาน 1-500 คน

ขนาดกลาง คือ มีพนักงาน 501-1,000 คน

ขนาดใหญ่ คือ มีพนักงาน 1,001 คนขึ้นไป

จากตารางข้างต้นสามารถจำแนกเป็นบริษัทที่ตั้งอยู่ในเขตกมและปริมณฑล² ได้ทั้งสิ้น 40 ราย ซึ่งมีขนาดต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 2.2 : การกระจายของโรงงานที่อยู่ในเขตกมและปริมณฑล แยกตามขนาด

ขนาดโรงงาน	กม	ปทุมธานี	สมุทรปราการ	นนทบุรี	รวม
เล็ก	5	4	7	-	16
กลาง	4	3	7	1	15
ใหญ่	4	-	5	-	9
รวม	13	7	19	1	40

ที่มา : สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน

2.1.2 เทคนิคการผลิต

สำหรับเทคนิคการผลิตรองเท้ากีฬา ปัจจุบันทำการผลิตแบ่งได้เป็น 3 ระบบคือ

ก) ระบบเย็น (Cold Cement System)

ระบบนี้บางที่เรียกว่าระบบแห้ง (Dry Process) ซึ่งเป็นระบบที่ผลิตรองเท้ากีฬาโดยการนำส่วนหน้าผ้าของรองเท้ามาติดเข้ากับพื้นรองเท้าที่ตากาวเตรียมไว้แล้วนำมาอัดติดกันด้วยเครื่องจักรอีกครั้งหนึ่ง

² ในที่นี้หมายถึง ปทุมธานี สมุทรปราการ และนนทบุรี

ข) ระบบร้อน (Hot System)

ระบบนี้บางที่เรียกว่าระบบเปียก (Wet Process) ซึ่งเป็นระบบที่ผลิตรองเท้าโดยการนำหน้าผ้ารองเท้ามาติดเข้ากับพื้นรองเท้าแล้วนำเข้าไปอบความร้อนประมาณ 120-150°C ประมาณ 45 นาที ถึง 1 ชั่วโมง จึงจะได้รองเท้าสำเร็จรูป

ค) ระบบฉีด (Injection System)

ระบบฉีดเป็นระบบการผลิตรองเท้าโดยการนำหน้าผ้ารองเท้ามาเข้าหุ่นแล้วฉีดพื้นติดกับหน้าผ้ารองเท้าซึ่งพื้นอาจเป็นวัสดุพวก PVC³ ยางเทียม หรือ PU⁴ ก็ได้

จากขบวนการผลิตดังกล่าวข้างต้น ถ้าเปรียบเทียบกับอุตสาหกรรมประเภทอื่นๆ จะพบว่าอุตสาหกรรมรองเท้าไม่ได้จัดเป็นอุตสาหกรรมประเภทที่ต้องการเทคโนโลยีสูง (High technology) งานส่วนใหญ่ยังคงใช้ฝีมือคน แม้ว่าจะมีเครื่องจักรเข้ามาประกอบในขบวนการผลิตหลายประเภทก็ตาม แต่ส่วนใหญ่ยังต้องใช้ความชำนาญของคนเป็นหลักในการดูแลระบบการผลิตต่าง ๆ

2.1.3 วัตถุดิบที่ใช้ในการผลิต

โดยทั่วไปวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตรองเท้าก็หาซื้ออยู่มากมายหลายอย่างทั้งที่เป็นวัตถุดิบจากภายในประเทศและนำเข้าจากต่างประเทศ ในปัจจุบันรายการวัตถุดิบที่สำคัญ ซึ่งอุตสาหกรรมรองเท้าก็หาได้มาจากภายในประเทศ และนำเข้าจากต่างประเทศ มีดังนี้

³ คือพลาสติกสังเคราะห์ประเภทเทอร์โมพลาสติก (พลาสติกที่ได้รับความร้อนแล้วอ่อนตัว) มีชื่อเต็มว่า POLY VINYL CHORIDE

⁴ คือพลาสติกสังเคราะห์ชนิดหนึ่ง มีชื่อเต็มว่า Poly Urethane.

ตารางที่ 2.3 : ชนิดและแหล่งที่มาของวัตถุดิบ

วัตถุดิบจากภายในประเทศ	วัตถุดิบที่สั่งเข้าจากต่างประเทศ
ผ้าใบ	ผ้าใบ
ยางพารา	ยางสังเคราะห์
ซีบ	พื้นรองเท้า (insole)
หนังแท้	เคมีภัณฑ์
หนังเทียม	ตาไก่
กาว	หนังแท้
PVC	หนังเทียม
PU	กาว
เม็ดพลาสติก	PVC
ด้าย	PU
เชือก	เม็ดพลาสติก
	ไนลอน
	ผ้าเคมี

ที่มา : สมาคมการค้าอุตสาหกรรมรองเท้าไทย

สำหรับวัตถุดิบที่มีชื่ออยู่ทั้งภายในประเทศและสั่งเข้า หมายความว่า บางส่วนของวัตถุดิบนั้นหาได้จากภายในประเทศ และบางส่วนนำเข้าจากต่างประเทศ ทั้งนี้สัดส่วนของการใช้วัตถุดิบในการผลิตรองเท้าก็ฟ้าจะแตกต่างกันไป กล่าวคือรองเท้าก็ฟ้าที่ผลิตเพื่อจำหน่ายในประเทศโดยมีชื่อของตนเอง จะใช้วัตถุดิบจากต่างประเทศในสัดส่วนที่ต่ำกว่ารองเท้าก็ฟ้าที่ผลิตเพื่อการส่งออก เนื่องจากการผลิตเพื่อจำหน่ายภายในประเทศนั้น ถ้าหากมีการใช้วัตถุดิบจากต่างประเทศมาก จะทำให้ต้นทุนการผลิตสูงขึ้น ทั้งนี้เพราะ การนำเข้าวัตถุดิบจากต่างประเทศจะต้องเสียภาษีในอัตราที่ค่อนข้างสูงและไม่สามารถขอคืนอากรได้ แต่สำหรับการผลิตรองเท้าก็ฟ้าเพื่อการส่งออก จะมีการใช้วัตถุดิบจากต่างประเทศในสัดส่วนที่สูง กล่าวคือ ในอดีตมีการใช้วัตถุดิบ

จากต่างประเทศถึงร้อยละ 70 แต่ปัจจุบันเริ่มมีสัดส่วนที่ลดลง⁵ คือ ประมาณร้อยละ 50-55 ทั้งนี้ เนื่องจากจากประเทศไทยสามารถผลิตวัตถุดิบ หรือชิ้นส่วนบางอย่างได้เองบ้างแล้วโดยไม่ต้องพึ่งตลาดต่างประเทศ ยกเว้นวัตถุดิบบางชนิดที่ยังต้องนำเข้าจากต่างประเทศอยู่ เนื่องจากวัตถุดิบที่ไทยมีอยู่ มีคุณภาพไม่ได้มาตรฐานและยังมีให้เลือกน้อย เช่น หนึ่งโคที่ได้จากประเทศไทยมีขนาดพื้นเล็กและมีรอยตำหนิต่าง ๆ มาก เนื่องจากการเลี้ยงโคของคนไทยนิยมไว้ใช้งานด้านกลสิกรรม การเลี้ยงแบบถูกต้องตามหลักวิชาการลักษณะเป็นฟาร์มยังมีน้อย ส่วนใหญ่เลี้ยงโดยปล่อยให้อาหารเองตามที่ต่าง ๆ และบางแห่ง เช่น แถบภาคตะวันออกเฉียงเหนือโคได้รับอาหารไม่เต็มที่จะส่งผลให้หนึ่งสัตว์ที่ได้มีคุณภาพค่อนข้างต่ำ และขนาดของโคไทยก็มีขนาดเล็กกว่าโคของต่างประเทศมาก ทำให้ปริมาณหนึ่งสัตว์ที่ได้น้อยตามไปด้วย กล่าวคือโคของไทยจะให้หนึ่งประมาณ 30 ตารางฟุตต่อตัว ในขณะที่โคต่างประเทศมีขนาดใหญ่ได้หนึ่งประมาณ 50-80 ตารางฟุตต่อตัว จึงต้องนำเข้าหนึ่งโคจากต่างประเทศ โดยส่วนใหญ่นำเข้าจากเกาหลีใต้ สำหรับวัตถุดิบชนิดอื่นมีการนำเข้าจากญี่ปุ่นและไต้หวัน เป็นต้น

สำหรับโครงสร้างต้นทุนของการผลิตรองเท้ากีฬาประมาณว่า⁶ สัดส่วนของต้นทุนวัตถุดิบคิดเป็น 5 เท่าของต้นทุนแรงงาน

2.2 การผลิต

ในระยะเริ่มแรกของอุตสาหกรรมรองเท้ากีฬา เป็นเพียงการผลิตรองเท้าที่มีรูปแบบธรรมดา ซึ่งกรรมวิธีในการผลิตก็ไม่ยุ่งยากสลับซับซ้อน กล่าวคือเป็นการใช้แรงงานจากสมาชิกในครอบครัวและใช้วัตถุดิบที่นำมาจากท้องถิ่นนั้น ๆ และรองเท้าที่ผลิตส่วนใหญ่จะเป็นรองเท้ากีฬาธรรมดาที่ไม่ค่อยมีสีสันหรือลวดลายตกแต่งมากนัก ตลาดรองเท้ากีฬาในขณะนั้นยังแคบอยู่ เนื่องจากผู้คนยังคงนิยมรองเท้าหนังอยู่ อีกทั้งคุณภาพของรองเท้ากีฬายังไม่ดีเท่าที่ควร และรูปแบบไม่

⁵ สัมภาษณ์ บุญส่ง ตันตุลยกุล, กรรมการผู้จัดการ บริษัทบางกอกรับเบอร์ จำกัด, 17 เมษายน 2536.

⁶ สัมภาษณ์ ประเสริฐ ไตรเดช, ผู้จัดการฝ่ายบุคคล บริษัทปิยะวัฒน์อุตสาหกรรมยาง จำกัด, 9 เมษายน 2536.

เป็นที่ดึงดูดใจ แต่หลังจากรัฐบาลได้ให้การส่งเสริมการลงทุนแก่ผู้ผลิตในอุตสาหกรรมรองเท้าแล้ว ปัจจุบันการผลิตรองเท้ากีฬาของไทย จึงมีทั้งการผลิตเพื่อจำหน่ายภายในประเทศโดยมีผู้ถือเป็นผู้ของตนเองและการผลิตเพื่อการส่งออกเป็นหลัก สำหรับผู้ผลิตเพื่อการส่งออกมีทั้งผู้ผลิตที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนและไม่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน สำหรับผู้ผลิตที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนจากสถิติของสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนจนถึงสิ้นปี 2534 พบว่ากิจการผลิตรองเท้ากีฬามีผู้ได้รับการส่งเสริมการลงทุนรวมทั้งสิ้น 88 ราย (ดังตารางในภาคผนวก ง) กำลังการผลิตเต็มที่รวมปีละประมาณ 178.9 ล้านคู่ ส่วนใหญ่ทำการผลิตเกือบเต็มหรือเต็มกำลังการผลิตสำหรับรายที่ยังไม่เปิดดำเนินการ ส่วนใหญ่เพิ่งได้รับอนุมัติตั้งแต่ปี 2533 เป็นต้นมา

ในการผลิตรองเท้ากีฬาเพื่อการส่งออก ปัจจุบันทำการผลิตใน 2 ลักษณะคือ

- 1) ผลิตภายใต้ใบอนุญาตของบริษัทแม่ในต่างประเทศ (Under License)
- 2) รับจ้างทำการผลิตให้แก่ผู้ค้าหรือผู้ผลิตรองเท้าที่มีชื่อเสียงในต่างประเทศภายใต้ตราชื่อของผู้ว่าจ้าง (Brand Name) โดยผู้ว่าจ้างจะเป็นผู้ออกแบบ กำหนดขนาด และวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตให้ รองเท้าที่ผลิตในกรณีนี้ส่วนใหญ่เป็นรองเท้ากีฬาที่มีชื่อเสียง ในสหรัฐอเมริกา อยู่แล้ว เช่น REEBOK NIKE CONVERSE เป็นต้น

ทั้งนี้การผลิตรองเท้ากีฬาเพื่อส่งออกสามารถแบ่งตามคุณภาพได้ 3 ระดับ คือ รองเท้ากีฬาคุณภาพสูง คุณภาพปานกลาง และคุณภาพต่ำ โดยรองเท้ากีฬาที่ไทยผลิตจัดอยู่ในกลุ่มรองเท้ากีฬาคุณภาพปานกลาง ส่วนเกาหลีใต้ผลิตรองเท้ากีฬาคุณภาพสูง ในขณะที่จีนและอินโดนีเซียจะผลิตรองเท้ากีฬาคุณภาพต่ำ ซึ่งรองเท้ากีฬาที่ไทยผลิตเพื่อการส่งออกส่วนใหญ่จะผลิตโดยการรับจ้างทำการผลิตให้กับบริษัทรองเท้ากีฬาที่มีชื่อเสียงอยู่แล้ว โดยผู้ว่าจ้างจะส่งตัวอย่างรุ่นที่ต้องการให้ผลิตและกำหนดราคารองเท้ากีฬาตามรุ่นมาให้ และผู้ผลิตของไทยจะพิจารณาว่าราคารองเท้ากีฬารุ่นดังกล่าวสามารถทำการผลิตได้หรือไม่ ถ้าผลิตได้ก็จะดำเนินการผลิตตามยอดสั่งซื้อ (order) และตามมาตรฐานของแต่ละรุ่นที่กำหนดให้ ส่วนขั้นตอนอื่น ๆ ผู้ว่าจ้างจะเป็นผู้ดำเนินการเองทั้งหมด อาทิ เสียค่าขนส่ง ค่าภาษีศุลกากร และค่าธรรมเนียมอื่น ๆ อย่างไรก็ตามในกรณีที่ผู้ผลิตของไทยเห็นว่าการผลิตรองเท้ากีฬาบางรุ่นมียอดสั่งซื้อต่ำกว่า 5,000 คู่ และกำหนดราคามาให้ต่ำ ผู้ผลิตก็อาจจะไม่ผลิตรองเท้ากีฬารุ่นดังกล่าว แต่จะทำการผลิตรองเท้ากีฬาอื่นที่มีราคาสูงขึ้นและไทยมีความสามารถพอที่จะทำการผลิตได้แทน

2.3 การลงทุน

ปัจจุบันอุตสาหกรรมรองเท้ากีฬาที่มีผู้สนใจหันมาลงทุนกันมาก จากแต่เดิมมีลักษณะเป็นอุตสาหกรรมในครัวเรือนที่ใช้แรงงานจากสมาชิกครอบครัวทำการผลิต เพื่อใช้ภายในประเทศเป็นหลัก ต่อมาได้พัฒนารูปแบบการผลิตเพื่อการส่งออก มีการนำเครื่องจักร เครื่องมือสมัยใหม่ เข้ามามีส่วนร่วมในการผลิตมากขึ้น ทำให้โครงสร้างการลงทุนของอุตสาหกรรมเปลี่ยนแปลงไป และตั้งแต่วันที่ 3 มีนาคม 2525 เป็นต้นมา คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนได้พิจารณาให้การผลิตรองเท้ากีฬาเป็นกิจการที่จะให้การส่งเสริมการลงทุน โดยได้ทำการกำหนดเงื่อนไขของการส่งเสริมไว้ว่า จะต้องมีการลงทุนไม่ต่ำกว่าสิบล้านบาทซึ่งไม่รวมค่าที่ดินและทุนหมุนเวียน และจะต้องส่งผลิตภัณฑ์ออกไปจำหน่ายต่างประเทศไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 ของมูลค่ายอดขายทั้งสิ้น

สำหรับการลงทุนของผู้ผลิตรองเท้ากีฬาที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน สามารถแยกได้เป็น 3 ลักษณะคือ การถือหุ้นโดยคนไทย การถือหุ้นโดยคนต่างชาติ และการถือหุ้นร่วมกันระหว่างไทยกับต่างชาติ ดังนี้คือ

- การถือหุ้นโดยคนไทย 100 % มีทั้งสิ้น 40 ราย
- การถือหุ้นโดยคนต่างชาติ 100 % มีทั้งสิ้น 9 ราย โดยเกาหลีถือหุ้นทั้งสิ้น 2 ราย ไต้หวันถือหุ้นทั้งสิ้น 6 ราย และออสเตรเลียถือหุ้น 1 ราย
- การถือหุ้นร่วมกันระหว่างไทย-ต่างชาติมี 39 ราย โดยต่างชาติถือหุ้นตั้งแต่ร้อยละ 51 ของทุนจดทะเบียนมี 15 ราย ส่วนใหญ่จะเป็นการถือหุ้นของชาวไต้หวัน และต่างชาติที่ถือหุ้นน้อยกว่าร้อยละ 51 ของทุนจดทะเบียนมี 24 ราย โดยเป็นการถือหุ้นของชาวไต้หวัน อเมริกา จีน เกาหลี ญี่ปุ่น อิตาลีและสวีตเซอร์แลนด์

2.4 ปัจจัยสำคัญต่อการลงทุน

ปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดการลงทุนในอุตสาหกรรมการผลิตรองเท้ากีฬาของไทย คือการที่แหล่งผลิตรองเท้ากีฬารายใหญ่ของโลกคือ เกาหลีใต้ และไต้หวัน ประสบปัญหาการเพิ่มขึ้นของต้นทุนการผลิต โดยเฉพาะค่าจ้างแรงงานที่สูงขึ้น นอกจากนี้ค่าเงินของเกาหลีและดอลลาร์ไต้หวันก็มีค่าแข็งขึ้น ส่งผลให้สินค้าของเกาหลีและไต้หวันมีราคาสูงขึ้นในตลาดโลก นอกจากนี้

นั้นตั้งแต่ปี 2532 เป็นต้นมา ประเทศผู้นำเข้ารองเท้ากีฬาที่ใหญ่ที่สุด คือสหรัฐอเมริกา ก็ตัดสิทธิพิเศษทางศุลกากร (GSP) สำหรับรองเท้ากีฬาจากเกาหลี และได้หันอีกด้วย ทำให้รองเท้ากีฬาจากประเทศทั้งสองนี้มีราคาสูง ไม่สามารถจะแข่งขันกับรองเท้ากีฬาจากประเทศอื่นได้ ทำให้ผู้ผลิตรองเท้ากีฬารายเล็ก หรือผู้ผลิตรองเท้ากีฬาราคาถูกในเกาหลีและได้หันพากันเลิกผลิตไปหรือย้ายฐานการผลิตมายังประเทศที่มีค่าจ้างแรงงานต่ำซึ่งได้แก่ สาธารณรัฐประชาชนจีน ไทย และอินโดนีเซีย นอกจากนี้เกาหลีและไต้หวันก็หันไปผลิตรองเท้ากีฬาที่มีคุณภาพสูงหรือใช้เทคโนโลยีทันสมัยมาก ๆ ซึ่งมีราคาแพง และแข่งขันกับรองเท้ากีฬาจากประเทศอื่น ๆ ได้ในขณะเดียวกัน ผู้ซื้อรองเท้ากีฬาราคาปานกลาง หรือราคาถูกก็เริ่มมองหาตลาดใหม่ ๆ แทนที่รองเท้าดังกล่าวจากเกาหลีและไต้หวัน นอกจากปัจจัยดังกล่าวข้างต้นแล้ว การที่อุตสาหกรรมรองเท้าส่งออกเจริญเติบโตมาจนถึงทุกวันนี้ ไม่ได้เป็นเพราะเกาหลีใต้และไต้หวันมีปัญหาในการส่งออกรองเท้าเพียงอย่างเดียว แต่เป็นเพราะ ประเทศไทยเองยังมีปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดการลงทุนในอุตสาหกรรมการผลิตรองเท้ากีฬา อาทิ ปัจจัยทางด้านแรงงานและผู้ประกอบการ เนื่องจากประเทศไทยมีแรงงานที่มีคุณภาพ และค่าจ้างแรงงานค่อนข้างถูก พร้อมกับมีผู้ประกอบการที่มีความสามารถ นอกจากนี้ประเทศไทยยังมีความพร้อมในด้านสาธารณูปโภคอื่น ๆ เช่น การคมนาคม การติดต่อสื่อสาร และสิ่งอำนวยความสะดวกอื่น ๆ เมื่อเทียบกับประเทศที่มีแนวโน้มว่าจะก้าวขึ้นมาเป็นคู่แข่งชั้นรองเท้ากีฬาของไทยในอนาคต อาทิ จีนและอินโดนีเซีย เป็นต้น

2.5 รัฐบาลกับการส่งเสริมการส่งออก

ในปัจจุบันรัฐบาลได้ เข้ามามีบทบาทและให้ความร่วมมือกับ เอกชนอย่างใกล้ชิดเพื่อส่งเสริมการส่งออกให้ได้ปริมาณและมูลค่าที่สูงที่สุด โดยให้การสนับสนุนดังต่อไปนี้

1. สนับสนุนการส่งเสริมการลงทุน โดยสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ซึ่งให้สิทธิประโยชน์ในด้านของการลด วันอากรขาเข้า และภาษีการค้าแก่บริษัทหรือ โรงงานที่ผลิตเพื่อการส่งออกสำหรับโครงการที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน
2. สนับสนุนการส่งออก โดยกรมศุลกากรได้จัดให้มีมาตรการหลายอย่าง เพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่ผู้ส่งออกในรูปแบบต่าง ๆ ซึ่งเป็นการช่วยลดต้นทุนการผลิตเพื่อการส่งออกให้อยู่ในระดับที่สามารถแข่งขันกับต่างประเทศได้ มาตรการหลักที่ดำเนินการอยู่ในขณะนี้ ได้แก่

ก. การคืนอากรตามมาตรา 19 ทวิ คือเป็นการคืนค่าภาระภาษีอากรในการนำ วัตถุดิบจากต่างประเทศเข้ามาผลิตส่งออก ซึ่งได้แก่ อากรขาเข้า ภาษีบำรุงเทศบาล ภาษีการค้า และค่าธรรมเนียมพิเศษ ที่ผู้นำเข้าได้เสียไว้หรือได้วางประกันไว้ขณะนำเข้า และเมื่อได้นำวัตถุดิบนั้นไปผลิต ผสมประกอบ หรือบรรจุเป็นสินค้าออกแล้ว ก็จะได้รับ การคืนอากร โดยจะคำนวณค่า ภาษีอากร ที่คืนให้ตามสูตรการผลิต ทั้งนี้โดยมีเงื่อนไขว่าจะต้องผลิตส่งออกภายใน 1 ปี นับแต่ วันที่นำเข้าวัตถุดิบ การคืนอากรจะคืนให้ตามหลักประกันที่วางไว้ต่อกรมศุลกากร ซึ่งได้แก่ เงินสด หรือหนังสือค้ำประกันของธนาคาร

ข. การชดเชยอากร เป็นการชดเชยค่าภาระภาษีอากรทางอ้อมที่มีอยู่ในต้นทุนการผลิต ซึ่งได้แก่ ค่าภาระภาษีอากรที่มีอยู่ในมูลค่าของวัสดุ อุปกรณ์ อะไหล่ เครื่องจักร เชื้อเพลิง และพลังงานอย่างอื่นที่ใช้ในกระบวนการผลิต ดังนั้น สินค้าที่ส่งออกไม่ว่าจะผลิตจากวัตถุดิบที่นำ เข้าจากต่างประเทศหรือผลิตจากวัตถุดิบในประเทศ ก็จะได้รับ การชดเชยอากร โดยจะชดเชยให้ ในรูปของบัตรภาษี ซึ่งสามารถนำไปใช้ในการชำระค่าภาษีอากรของกรมสรรพากร กรมศุลกากร และกรมสรรพสามิต ได้เสมือนหนึ่งเป็นการชำระด้วยเงินสด จำนวนเงินที่จะชดเชยให้ขึ้นอยู่กับประ เภทของสินค้าที่ส่งออก ปัจจุบันแบ่งประเภทสินค้าที่ชดเชยออกเป็น 1, 100 ประเภทตามพิกัด อัตราศุลกากร และแบ่งอัตราชดเชยออกเป็น 2 อัตรา คือ

- อัตรา ก. (อัตราเต็มจำนวน) เป็นอัตราที่กำหนดไว้สำหรับกรณีสินค้าส่ง ออกที่มีได้ขอคืนอากรตามมาตรา 19 ทวิ หรือมิได้ใช้สิทธิยกเว้นหรือลดอากรวัตถุดิบทางคณะกรรมการ ส่งเสริมการลงทุน

- อัตรา ข. (อัตราปกติ) ซึ่งเป็นอัตราที่ต่ำกว่าอัตรา ก. คือเป็นอัตราที่ กำหนดไว้สำหรับกรณีสินค้าส่งออกที่ขอคืนอากรตามมาตรา 19 ทวิ หรือใช้สิทธิยกเว้น หรือลด อากรวัตถุดิบทางคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนแล้ว

ค. คลังสินค้าทัณฑ์บนประเภทโรงผลิตสินค้า ตามมาตรา 19 ทวิ ซึ่งผู้ที่ได้รับ อนุมัติให้จัดตั้งคลังสินค้าทัณฑ์บนประเภทโรงผลิตสินค้า จะได้รับสิทธิประโยชน์ในการนำเข้าวัตถุดิบจากต่างประเทศ โดยยังมีต้องชำระอากร และจะได้รับการยกเว้นทั้งอากรขาเข้าและขาออก เมื่อทำการผลิตส่งออกแล้ว

ง. เขตอุตสาหกรรมส่งออก (Export Processing Zone: EPZ) เป็นนิคม อุตสาหกรรมประเภทหนึ่ง ซึ่งเป็นเขตพื้นที่ที่กำหนดไว้สำหรับการประกอบอุตสาหกรรมและกิจการ

อื่นที่เป็นประโยชน์ หรือเกี่ยวเนื่องกับการประกอบอุตสาหกรรมเพื่อส่งผลิตภัณฑ์ออกไปจำหน่ายยังต่างประเทศ โดยผู้ประกอบการในเขตอุตสาหกรรมส่งออกจะได้รับสิทธิประโยชน์ในการยกเว้นอากรขาเข้า ภาษีการค้า ภาษีบำรุงเทศบาล ค่าธรรมเนียมพิเศษ ของคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน และค่าธรรมเนียมอื่น ๆ ในการนำเข้าเครื่องจักรอุปกรณ์ที่ใช้ในการก่อสร้าง ประกอบ หรือติดตั้งเป็นโรงงาน หรืออาคาร รวมทั้งวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิต นอกจากสิทธิประโยชน์ดังกล่าวข้างต้นแล้ว กรมศุลกากรยังได้อำนวยความสะดวกให้แก่ผู้ประกอบการในเขตอุตสาหกรรมส่งออก โดยการจัดตั้งสำนักงานศุลกากรชั้นใน เขตนิคมอุตสาหกรรม เพื่อให้บริการในด้านการผ่านพิธีการศุลกากร การตรวจปล่อยสินค้า ฯลฯ ซึ่งจะช่วยให้ประหยัดเวลาและค่าใช้จ่ายโดยไม่ต้องเดินทางผ่านพิธีการศุลกากรที่กรมศุลกากร หรือนำของมาตรวจปล่อยที่ทำนำเข้าหรือส่งออก

3. การเตรียมการด้านต่าง ๆ เช่น การกำหนดกิจกรรมเพื่อการส่งออก เพื่อรักษาตลาดประจำและบุกเบิกตลาดใหม่ ๆ ศึกษารูปแบบรองเท้าที่เป็นที่ต้องการในตลาดต่างประเทศ และเปิดโอกาสให้ผู้ส่งออกเข้าร่วมงานแสดงสินค้าทั้งในและต่างประเทศ

4. ให้ความร่วมมือ ในการจัดทำแคตตาล็อกรูปภาพของรองเท้าประเภทต่าง ๆ ออกเผยแพร่

5. การจัดคณะผู้แทนทางการค้าไปตลาดยุโรปเพื่อทำการเสนอขายสินค้าถึงตัวผู้นำเข้า หรือผู้ค้าโดยตรง